

се хвърли върху него рунтавият Мечо и отъ радостъ заскимтъ, и му заблиза ржцетъ, старецътъ разбра, че е до тѣхъ.

— Стига бре, Мечо! — отвърна Близнака. И ужъ го пжди, а ржката му неволно галѣше голѣмата глава на кучето.

А когато старецътъ влѣзе въ двора, наобиколиха го невръстни внучета; едно отъ друго по-малки рошоглавчета и се сметоха въ краката му като тикви отъ човалъ: — тѣ знаеха, че дѣдо имъ съ праздни ржце се не връща въ празникъ отъ кръчма.

Той разбираше, защо го задирятъ и извади изъ поясъ: стафиди, леблебии, пѣстри захарчета и пълнѣше на всѣко шепичка.

Най-подире се изтжписа тригодишно момченце, съ оцапано носле, както събирало варена царевича отъ земята, и се обади:

— Дѣдо и на мене! — и протегна ржчичка.

Близнака се наведе, прегърна внучето, даде му стафиди и, като седна, поставилъ го на колѣно, взе да го друса и му пѣе:

„Овдовѣла лисицата съ дванадесетъ лисичета . . .“

Докато дѣдото се забавляваше съ внучетата, снахитъ сложиха за вечеря паралята, полѣха му да си измие ржце и се наредиха по възраст отъ дветъ страни на стареца, чакайки да се прекръсти той, за да сторятъ сжщото и тѣ, и да почне вечеря.

Като вдигнаха паралята, и пакъ се полѣ на стареца да измие рж-

це и уста — той се прибра съ двамата си сина край огнището.

Тѣ разбраха, че има нѣщо важно да имъ приказва и се приближиха до него.

Той запуши лула и, като помълча, продума: — „Слушайте, какво ще ви кажа. Ильо и ти, Рашко, вие сте ми едничката мжжка челядь“. И пакъ замълча, сякашъ не се решаваше да каже таена отъ дълго мисълъ въ себе.

Ильо, по-голѣмиятъ синъ, се вслуша съ внимание. По кротки-тѣ му и винени очи личеше покорностъ. Той бѣ мжжъ надъ тридесетъ години; другиятъ, Рашко, две-три години по-младъ отъ първия, като-че досѣти мисълъта на баща си, кривна глава и не доволенъ отвърна:

— Какво?

— Сватътъ Иванъ далъ на синоветъ си кое-що. Подѣлилъ ги на живинитъ си. Вие искате ли?

— Ами на сестритъ? — се обади пакъ Рашко.

— И за тѣхъ ще има, де! Кое-що и на тѣхъ ще се даде. Ами тѣ сж женска челядь. На двама ви ще остане другото.

— Тѣй, безъ тѣхъ не може! — натърти Рашко.

Ильо нищо не казваше. Той слушаше бащина повеля. За него бащина воля бѣ законъ — и речъ противна не каза,

И като изреди, кое ще бжде за сестритъ и помена парче по парче, кое ще бжде на Иля и Рашко, спрѣ се на дветъ ниви